

En Farlig Affär

Del III

Planen hade varit att börja om. Mitt liv hade stagnerat och vad jag än försökte kom jag alltid tillbaka till samma plats. Vid årsskiftet skrev jag en lista som tejpades upp på kylan. Den kändes genuin och bestod av två punkter:

1. Våga mer
2. Var inte rädd

Jag behövde ändras. Inom tre månader skulle jag fylla tjugonio. Bilden av mig själv, så omsorgsfullt konstruerad, hade sedan länge börjat krackelera. Det började bli pinsamt tydligt. För mig, med mitt kontrollbehov, blev detta som en bekräftelse på att jag var misslyckad, en förlorare i samhällets stora spel, som inte ens kunde styra sitt egna liv. Det gjorde mig paranoid, självmedveten, desorienterad, ja förlorad i ett konstant avvägande över vad som var äkta nog. Här satt jag fast: Jag ville å ena hand passa in, men å andra hand sticka ut; Livrädd för att trampa någon på tårna men desperat för att lämna ett avtryck. Men inte på det positiva sättet, nej jag ville inte bli älskad: Jag ville bli avundad. Men för guds skull inte på bekostnad av någon annan! Schizofrent irrade jag runt och försökte balansera allt det här tills att jag en dag gick in i väggen. Jag orkade inte mer. Allt som jag höll på med kändes som att jag gjorde för någon annan. Så försiktigt, med små, små steg, började jag gå i annan riktning. Mot något nytt, planlöst och öppet, som för mig var helt revolutionerande.

Jag tänkte på det, hur ett så litet beslut kan få så stora följder. Innan hade jag en plan för allting, som aldrig ledde mig till någonting. Nu har jag någonting, men det har kommit från ingenting. Vad är det jag har gjort egentligen? Jag har bara försökt ta mig en liten bit framåt. En dag i taget. Till en början märktes knappt någon skillnad. Det kändes som att jag stod och stampade. Men jag körde på, små steg. En månad till gick obemärkt förbi. Jag började sluta märka dagar, började hitta en rytm. Tiden rullade på. Stundtals var det lätt, stundtals var det svårt, men något var annorlunda; Det började kännas hanterbart. Ett år går. Jag har kommit en bit, så varför inte fortsätta? Så jag går vidare, med små steg, dag för dag. Vid det här laget minns jag knappt vart jag startade. Parallellt har mina handlingar spridit sig och kolliderat med andras. Kedjereaktioner startas upp. Saker börjar röra sig i periferin, de kommer mot mig, ovetandes. Och med ens sker något stort: jag blir erbjuden jobb i Rom. Säger upp mig, hyr ut lägenheten och packar väskan. Allt känns luddigt, som att något odefinierbart ska dyka upp och stoppa hela processen. Bevara status quo. Men allt går nu snabbt. Jag fixar läkarintyg, går en säkerhetsutbildning, tragglar mig igenom en obskyr byråkratisk process och löser en lägenhet i Rom. Jag gör allt det där, men det känns inte som mig. Lika lite känns det som att någon bryr sig om mina tvivel för till Rom åker jag och allt är annorlunda. Nu sitter jag här, bredvid

Isabella som självsäkert kör sin lilla ljusblå Volkswagen längs med europaväg 35, någonstans i mitten av Italien.

Ingen av oss hade sagt något och då hade vi ändå kört i nästan tre timmar. Det skulle snart bli morgon. Landsbygden sov fortfarande, fåglarna hade inte ens vaknat. Stjärnorna hade nästan försvunnit i skyn men solen hade ännu inte nått horisonten. Det var som att vi befann oss i ett gränsland. Som att vi hade lurat naturen på något vis, att denna timma inte var till för oss dödliga, nu när Gudarna steg ned till jorden och drog i sina trådar. Jag kände att detta var ett gott tillfälle att bryta tystnaden.

- Tack.

Jag sa det så tyst att det nästan smög ut, ursäktande för hur det skulle komma att fylla rummet. Hon såg förvånad ut, men log sedan tillbaka. Vi tog varandras händer och körde vidare mot solen som nu hade börjat spricka upp i horisonten.

...

Klockan hade nästan slagit nio när vi till slut stannade i en halvstor stad någonstans i norra Italien. Isabella hade checkat in oss på ett litet hotell. Rummet var litet men pittoreskt. Jag kände mig smutsig och tog direkt en dusch. Efteråt var jag fullständigt utmattad och somnade direkt, fortfarande med handduken virad kring livet. När jag vaknade låg det ett gyllene sken över hotellrummet. Vid fönstret var ett enkelt skrivbord i mörkbrun furu där Isabella satt och tittade ut.

- Har du sovit något?

- Ja, sa hon och log. Det var något betryggande med hennes leende, jag kände hur jag själv sken upp i ett ögonblick av frid.

- Jag vaknade alldeles nyss, men du sov så fridfullt så jag kunde inte med att väcka dig.

- Vad omtänksamt av dig.

Hon log till svar och jag flinade tillbaka som ett fån. Det slog mig att vi pratade på svenska.

- Varför har du inte sagt att du kan svenska?

- Åh. Jag ville inte ta upp det när vi träffades först. Det hade blivit för många frågor.

Det blev tyst, obekvämt. Vi log inte längre. För många frågor? Som att jag har mindre frågor nu? Var är vi ens någonstans? Varför är vi här? Och vem var han igår? Ja... vem var han egentligen? Jag hejdade mig, för tanken av honom påminde mig om det som hade hänt. Det jag hade gjort. Det dök upp framför mig, bilder som spelades om och om igen. Hur jag slog honom. Hur jag slog honom igen, och igen, tills att han inte rörde sig längre, tills att han bara låg där, helt hjälplös, med blodet som sakta flöt ut över golvet. Hade jag dödat honom? Jag kände mig snurrig, det blev svårt att andas. Jag började få panik. Jag visste inte vart jag skulle ta vägen, för hotet kom inifrån och det började trycka över bröstet, och då kändes det som att snaran var runt halsen igen. Jag flämtade efter luft och det flimrade för ögonen, det

blev nästan svart. Då kände jag hur Isabella, som hade skyndat till sängen, höll om mig.

- Det är okej, sa hon och strök mitt hår, det är okej.

- Är han död?

Hon svarade inte utan bara fortsatte: det är okej, och allteftersom hon sa det, lugnande och metodiskt, fann jag ro i hennes famn. Jag började gråta och hon fortsatte: det är okej, det är okej och sakta, sedan tårarna hade tagit slut, så började jag känna att det var, för stunden, okej. Vi var där tillsammans, i det ögonblicket tills att det var förbi. Jag satte mig upp, samlade mig något och vände mig mot henne.

- Vem är du?

- Tomas jag vill inte

- *Tror du jag vill?* nästan skrek jag. Ilskan fick mig att ställa mig upp och jag vankade mellan sängen och skrivbordet. Isabellas satt kvar på sängen, med händerna knutna i knät och blicken sänkt.

- Fan jag har kanske dödat någon? Vem var det ens?

- Jag vet inte vem han var, men...

- Du vet inte vem han var? avbröt jag henne. Nu var det Isabellas tur att ställa sig upp. Hennes ögon hade smalnat som hon spände rakt mot mig.

- Nej jag håller inte kolla på alla som försöker döda mig, Tomas.

Sättet hon betonade mitt namn, som att jag var ett barn, irriterade mig. Hon borde be om ursäkt, det är hennes fel att vi sitter i den här skiten och hon har ingen rätt att förminska mig på det sättet. Kalla mig vad du vill, men tro inte att jag är en idiot. Jag började sura och snäste tillbaka något, jag minns inte ens längre vad, och vi började tjafsa. Det var en absurd situation. Vi hade ett gräl, som vilket par som helst, om hur hon tilltalade mig, men lyssnade jag dock? sa hon, ja jag försöker åtminstone, men det är ju svårt om du inte berättar någonting, mumlar jag fegett och då hymlar Isabella med ögonen, för måste hon verkligen förklara allting för mig? Är det verkligen så svårt att lista ut att hon kanske inte vill prata om vissa saker? Något golvad av hennes senaste argument fumlar jag fram att det är svårt att läsa hennes tankar, i synnerhet nu när vi knappt ens känner varandra. Uppenbarligen är lite engagemang för mycket begärt, svarade Isabella då iskallt och satte där punkt på diskussionen. Jag var både arg och ledsen, men kände mig också dum som inte hade beaktat hur hon kände i allt det här. Det tog en stund för mig att sätta ord på det hela, men jag bad på sätt och vis om ursäkt. I mina ögon var hon oförstörbar, en hjältinna. Att hon också påverkades av allt det här, hade jag inte helt och hållet förstått förrän nu, och det var också det jag försökte ursäkta för. Det blev en känsloladdad stund. Hon ursäktade sig med, det skulle aldrig ha blivit såhär. Vi höll om varandra en stund. Sedan började hon prata. Uttryckslöst och metodiskt berättade hon om hur hon arbetade som agent för underrättelsetjänsten. Inte för vilken byrå, inte för vilket land och inte heller vad jobbet innebär; hon berättade inga detaljer överhuvudtaget. Det var väl med tanke på omständigheterna

förståeligt, tänkte jag, och lät bli att ställa några frågor. Något lättat över min något svala reaktion fortsatte Isabella.

För tillfället var hon positionerad i Rom. Till min förståelse var hon klar med något som hon hade arbetat med under en längre tid. Att hon träffade mig var inget mer än en slump. Hon hade en kväll ledigt, ville lätta på trycket och där var jag. Dagen efter kallades hon in till jobbet, rapporterade klart och trodde aldrig att hon skulle få träffa mig igen. Av någon anledning gjorde det henne ledsen, så pass att hon åkte tillbaka till Rom för att se om jag var kvar. Det som hände sedan, i lägenheten, oroade henne. Hon var tvungen att ta kontakt med huvudkontoret och försöka reda ut vad det var som egentligen hade hänt. Frågan var, för mig, hur jag skulle förhålla mig till allt det här?

- Det bästa är nog att du åker tillbaka och fortsätter på jobbet som ingenting har hänt, svarade hon efter att ha klurat en stund på min fråga.

- Är det säkert då?

- Jag tror det. Det hade varit mer riskabelt för dig att följa med mig.

- Men är det ingen som kommer att... jag vet inte, vara ute efter mig?

- Jag tror faktiskt inte det. Du måste agera som att jag var som vilken annan tjej du träffa på krogen som helst. Det ända problemet är nycklarna.

Det slog mig att jag fortfarande hade nyckelknippan i jackfickan.

- Vad menar du?

- Vi får utgå ifrån att agenten såg lappen i köket och lade märke till att nycklarna inte låg i skålen. Utifrån det vet han att det är person som heter Tomas som bor i Pigneto.

Hon var tyst en stund och lade pannan i djupa veck.

- Du måste flytta, sa hon sedan plötsligt.

- Jaha, jo det hade jag tänkt med

- Nej du måste flytta med en gång. Vi löser en lägenhet åt dig, som ligger närmre FAO. Jag antar att du har postat i någon facebookgrupp eller dylikt?

- Jo jag skrev faktiskt ett inlägg där häromdagen

- Bra!

Isabella fortsatte med att förklarade planen för mig: hon skulle åka iväg ikväll och försöka reda ut vad det var som hade hänt. Jag skulle stanna på hotellet tills imorgon, äta en härlig frukost och sedan ta tåget tillbaka till Rom. Någon gång under förmiddagen skulle jag bli kontaktad på facebook av en som hade ett rum att hyra ut. Vi skulle chatta och komma överens om att jag på måndagen skulle komma förbi och kika på rummet, som jag i slutändan skulle ta. Sedan skulle jag flytta i all hast. Deposition och dylikt ifrån min nuvarande hyresvärd skulle lösas, där skulle det inte vara några problem garanterade hon. Och jag behövde heller inte oroa mig för att någon skulle komma efter mig. Isabella skulle lösa att två agenter vakade över mig en tid framöver och med det undrade hon om jag hade hängt med och förstod allt ihop? Jag nickade men jag undrade över något annat, som jag inte riktigt visste hur jag skulle formulera bäst, så jag frågade rakt ut:

- Men kommer jag att träffa dig igen?

Isabella tittar på mig, som att hon blev förvånad och svarar frågandes:

- Det hoppas jag!

Detta avslutar den första sviten av En Farlig Affär